

تاریخچه کرد

ملت کرد یکی از قدیمی ترین ملت‌های خاورمیانه به حساب می‌آید که از دیر باز در خاک خود "کردستان" زندگی کرده‌اند. اگرچه تا کنون امار دقیقی از جمعیت کردها در دست نیست اما معلوم است که بیش از 30 میلیون نفر اند، بنا بر این کردها بزرگترین اقلیت دنیا بشمار می‌روند که از حق داشتن دولت و حکومتی محروم اند.

ظاهراً تحقیقات بر روی کلمه "کرد" اندکند، اگر هم هستند از اعتماد انچنانی برخوردار نیستند. بعضی از محققین و تاریخ نویسان بر این باورند که نام "کرد" به "گوتو"ها برمیگردد که در سالهای 3500 قبل از میلاد زندگی کرده‌اند و احتمال میدهند ریشه "کرد" داشته باشند. ولی تاریخ نویس و فرمانده یونانیها (گزنفون) در سده پنجم قبل از میلاد کردها را به (کردخویی)ها نام برده.

در تاریخ باستان کردها در بعضی زمانها فرمانروایی و حکومت داشتند و دولتهای کوچک و بزرگ تشکیل داده‌اند، بعنوان مثال میتوان از حکومت "لولو"ها در سال 3500 قبل از میلاد نام برد و یا از حکومت امپراطوری بزرگ ماد در سال 700 قبل از میلاد که از بزرگترینشان به حساب می‌آید و حدود 150 سال حکومت کرد و سرانجام بدست پارسهای هخامنشی سقوط کرد. بعد از سقوط دولت ماد، کردها پارچه پارچه گردیدند و خاکشان نیز به امارات و ممالک جدا از هم تبدیل گردید بصورتی که پارسها برای دفاع از خود و حکومتشان از آنها استفاده می‌کردند مخصوصاً در هنگام جنگ با رومها آنها را به‌کار می‌گرفتند و تا آمدن دین مبین اسلام و خلفای اسلام این ستمها ادامه داشت.

زمانی که اسلام آمد کردها نه‌دارای حکومت و نه دارای خاک خود نبودند بلکه کاملاً تحت ستم امپراطوری پارس که آن زمان (ساسانیان) بودند بسر می‌برد و هرچه از خاک خود داشت به تاراج برده میشد. بهمین خاطر وقتی که لشکر اسلام با سپاه پارس روبرو گردید در مدت زمان کوتاهی امپراطوری بزرگ پارس شکست خورد و سقوط کرد و کردها از دین اسلام بخوبی استقبال کرده و بدین دین گرویدند. با این کار کردها مرحله جدیدی از تاریخ را شروع نموده و در سایه سلطه اسلام همانند بقیه ملت‌های دیگر منطقه (فارس، عرب، ترک...) به حقوق خود رسیدند.

شایان ذکر است که ملت کرد تحت حاکمیت اسلام جان تازه‌ای بخود گرفت و در طول تاریخ اسلام نیز خدمات شایانی بر این دین نمود و در این راه بزرگمردان زیادی را تربیت کرد که هر یک بنوبه خود در یکی از مراحل در خدمت اسلام و بشریت بوده‌اند، همچنان که ملت کرد نیز تحت سلطه اسلام حکومت و امارات و ولایات مستقل و نیمه مستقل در دست داشته‌است که از مشهورترین فرماندهانشان فرمانده عادل صلاح الدین ایوبی و خاندان ایوبی بودند که توانستند بمدت بیش از 80 سال همه ملت‌های مسلمان منطقه را زیر پرچم اسلام گردآورند.

سال 1514 م و بعد از جنگ (چالدران) بین حکومت عثمانی در ترکیه و حکومت صفویه در ایران بدلیل تغییرات در مرزهای این دو دولت خاک کردستان به دو قسمت تقسیم گردید و هریک از این دولتها فرمانروای بخشی از خاک کردستان شدند.

بعد از جنگ جهانی اول " 1914 - 1918 " و تسلیم شدن عثمانی ها کل منطقه دستخوش تغیر و تحولات گردید و دولتها و حکومتهای جدیدی و همچنین کشورهای جدیدی درست شدند، در این میان کردستان از سوی دولتهای انگلیس و فرانسه بار دیگر بین کشورهای تازه تاسیس شده ترکیه، ایران، عراق و... تقسیم گردید. بخش اعظم آن (یعنی کردستان) به ترکیه واگذار گردید، قسمتی هم به ایران، قسمتی هم به عراق، بخشی به سوریه و همچنین قسمت کوچکتر آن به شوروی سابق واگذار شد. این تقسیم شدن باعث مشکلات بزرگ در تمام منطقه شد که تا کنون نیز ادامه داشته و هنوز هم ملت کرد درد زخمی را می کشد که در آن زمان بر خود و خاکشان وارد گردیده است.

بعد از جنگ جهانی اول و تقسیم کردن کردستان حرکات مسلحانه زیادی توسط خلق کرد در راستای احقاق حقوق برحق خود شروع گردید، از آنها می توان شورش شیخ سعید پیران، احسان نوری پاشا و شیخ رضا درسیم در کردستان تحت تسلط ترکیه، در کردستان ایران اسماعیل اقا سمکو و کومهله "ژ.ک" و در کردستان عراق شورش شیخ محمود حفید و سپس شورش بارزانیها را می توان نام برد. اما متأسفانه هیچ کدام از این شورشها به اهداف خود نرسیدند و نتوانستند حقوق از دست رفته کردها را بدست بیاورند.

امروزه نیز تلاش و مبارزه پیگیر ملت کرد برای حقوق مسلم خود ادامه دارد اما اینبار در قالب احزاب و سازمانهای سیاسی مختلف. شکی نیست که روزی خواهد رسید این تلاش و مبارزه پیگیر به بار بنشیند و ملت کرد در خاک خود در کمال صلح و آرامش و اشتهی صفحه نوینی از تاریخ خود را ورق بزند.